

Arrest

nr. 211 074 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten W. VAN STEENBRUGGE en P.-B. LAGAE
Durmstraat 29
9030 MARIAKERKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twintig jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HEYMANS *loco* advocaten W. VAN STEENBRUGGE en P.-B. LAGAE, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, van Bulgaarse nationaliteit, dient op 17 april 2008 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

Op 23 oktober 2008 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

Op 30 mei 2013 wordt de verzoeker, door het Hof van Assisen van de provincie Oost-Vlaanderen, veroordeeld tot een levenslange opsluiting voor feiten van moord. Het cassatieberoep dat de verzoeker tegen zijn veroordeling indiende, wordt door het Hof van Cassatie verworpen bij arrest van 26 november 2013.

Op 25 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing werd, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2014.

Op 21 maart 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twintig jaar. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op 26 maart 2018.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

De heer: T., T. M., geboren te Sofia op (...)1983, onderdaan van Bulgarije wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten;

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P., L. S., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan moord, feit waarvoor hij op 30.05.2013 werd veroordeeld door het Hof van Assisen te Oost-Vlaanderen tot een levenslange opsluiting en werd levenslang ontzet verklaard uit bepaalde rechten voorzien bij art. 31 van het Strafwetboek. Dit feit werd gepleegd op 13.09.2009.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (moord) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene diende op 17.04.2008 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige en verkreeg de E-kaart op 23.10.2008.

Op 25.07.2013 werd In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden (bijlage 21). Deze beslissing werd hem betekend op 13.03.2014.

Betrokkene heeft op 02.03.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2007 naar België kwam met zijn Bulgaarse identiteitskaart; dat hij in 2008 zijn Belgische verblijfskaart verkreeg, geldig voor 5 jaar; dat zijn identiteitsdocumenten bij de griffie of bij de politie liggen; dat hij verloofd is met D.Y. en dat zij in Sint-Truiden woont; dat hij plannen heeft om met haar te gaan samenwonen, trouwen en een kind te krijgen; dat zijn verloofde hem regelmatig komt bezoeken; dat zijn moeder R. T. in Herzele woont; dat zijn moeder al lang in België verblijft en dat hij elke dag telefonisch contact met haar heeft; dat al zijn vrienden en de familie van zijn verloofde in België verblijven; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij al 11 jaar in België verblijft; dat hij voor zijn detentie een normaal leven had en dat hij een eigen bedrijf had; dat hij wil leven en werken in België; dat hij geen enkele criminele bedoeling heeft en dat hij een normaal leven wil; dat hij de Nederlandse taal heeft leren spreken; dat zijn moeder al 14 jaar in België verblijft en dat er voor haar wil zijn nu ze gescheiden is van zijn vader; dat hij binnenkort wil huwen met zijn verloofde; dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije en dat alles wat hem dierbaar is, in België is; dat hij momenteel wacht op een antwoord van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg waar hij een zaak hangende heeft; dat hij werd veroordeeld voor feiten die hij niet gepleegd heeft; dat hij niet akkoord gaat met Bulgaarse gevangenschappen en dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije; dat hij volgens art. 2 EVRM recht heeft op een leven; dat een levenslange gevangenisstraf in Bulgarije, effectief een levenslange gevangenisstraf is; dat hij in België, na het uitzitten van 1/3de van zijn straf, kan vrijkomen; dat hij volgens art. 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid; dat de Bulgaarse gevangenschappen in slechte staat en gevaarlijk zijn; dat hij volgens art. 8 EVRM het recht heeft op een gezinsleven en dat zijn moeder en zijn verloofde in België verblijven; dat hij geen crimineel is en dat hij een tweede kans wil.

Betrokkene verklaarde verloofd te zijn met D.Y., Belg geworden op 09.01.2016. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij slechts sinds 08.02.2018 op bezoek komt in de gevangenis. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, dan nog blijken geen onoverkomelijke hindernissen om het gezinsleven in het herkomstland verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst. Zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder in België verblijft. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder.

Het foutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een ziekte die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine.

Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 2 EVRM het recht heeft op een leven en dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije. Het artikel 2 EVRM stelt dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd. Een levenslange opsluiting houdt niet in dat betrokkene zijn recht op leven verliest.

Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid. Hij heeft geen stavingsstuk aangebracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Het loutere feit dat hij zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst houdt geen schending van het artikel 3 EVRM in.

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod voor de duur van twintig jaar (bijlage 13sexies). Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer: naam: T.

voornaam: T. M.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Sofia

nationaliteit: Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.03.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan moord, feit waarvoor hij op 30.05.2013 werd veroordeeld door het Hof van Assisen te Oost-Vlaanderen tot een levenslange opsluiting en werd levenslang ontzet verklaard uit bepaalde rechten voorzien bij art. 31 van het Strafwetboek. Dit feit werd gepleegd op 13.09.2009.

Uit het arrest van 30.05.2013 blijkt dat de feiten extreem zwaarwichtig zijn. Betrokkene deinsde er niet voor terug opdracht te geven B.V., die hij zijn vriend noemde en die hem vertrouwde, koelbloedig te vermoorden, klaarblijkelijk met financiële motieven. Betrokkene heeft volgens forensisch psycholoog J. Nijs psychopathische persoonlijkheidskenmerken. Hij heeft duidelijk op geen enkel moment stilgestaan bij het onnoemelijk leed dat hij heeft berokkend aan de nabestaanden van B.V.

Overwegende de buitensporige gewelddadigheid en de afwezigheid van respect voor andermans leven waarvan betrokkene blijk heeft gegeven, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Gezien het gewelddadige karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft op 02.03.2018 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij in 2007 naar België kwam met zijn Bulgaarse identiteitskaart; dat hij in 2008 zijn Belgische verblijfskaart verkreeg, geldig voor 5 jaar; dat zijn Identiteitsdocumenten bij de griffie of bij de politie liggen; dat hij verloofd is met D.Y. en dat zij in Sint-Truiden woont; dat hij plannen heeft om met haar te gaan samenwonen, trouwen en een kind te krijgen; dat zijn verloofde hem regelmatig komt bezoeken; dat zijn moeder R.T. in Herzele woont; dat zijn moeder al lang in België verblijft en dat hij elke dag telefonisch contact met haar heeft; dat al zijn vrienden en de familie van zijn verloofde in België verblijven; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij al 11 jaar in België verblijft; dat hij voor zijn detentie een normaal leven had en dat hij een eigen bedrijf had; dat hij wil leven en werken in België; dat hij geen enkele criminele bedoeling heeft en dat hij een normaal leven wil; dat hij de Nederlandse taal heeft leren spreken; dat zijn moeder al 14 jaar in België verblijft en dat er voor haar wil zijn nu ze gescheiden is van zijn vader; dat hij binnenkort wil huwen met zijn verloofde; dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije en dat alles wat hem dierbaar is, in België is; dat hij momenteel wacht op een antwoord van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg waar hij een zaak hangende heeft; dat hij werd veroordeeld voor feiten die hij niet gepleegd heeft; dat hij niet akkoord gaat met Bulgaarse gevangenschappen en dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije; dat hij volgens art. 2 EVRM recht heeft op een leven; dat een levenslange gevangenisstraf in Bulgarije, effectief een levenslange gevangenisstraf is; dat hij in België, na het uitzitten van 1/3de van zijn straf, kan vrijkomen; dat hij volgens art. 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid; dat de Bulgaarse gevangenschappen in slechte staat en gevaarlijk zijn; dat hij volgens art. 8 EVRM het recht heeft op een gezinsleven en dat zijn moeder en zijn verloofde in België verblijven; dat hij geen crimineel is en dat hij een tweede kans wil.

Betrokkene verklaarde verloofd te zijn met D.Y., van Belg geworden op 09.01.2016. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij slechts sinds 08.02.2018 op bezoek komt in de gevangenis. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven, zelfs Indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, dan nog blijken geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst. Zowel betrokkene als zijn

partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene verklaarde dat zijn moeder in België verblijft. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder.

Het foutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een ziekte die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine.

Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 2 EVRM het recht heeft op een leven en dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije. Het artikel 2 EVRM stelt dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd. Een levenslange opsluiting houdt niet in dat betrokkene zijn recht op leven verliest.

Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid. Hij heeft geen stavingsstuk aangebracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Het loutere feit dat hij zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst houdt geen schending van het artikel 3 EVRM in.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 20 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Per faxbericht van 12 oktober 2018 maakt de raadsman van de verzoeker een aantal nieuwe stukken over betreffende een briefwisseling met de minister van Justitie aangaande de overbrengingsprocedure van gevonniste personen. De raadsman van de verzoeker verwijst naar de opeenvolgende brieven van 26 juni 2018, 26 augustus 2018, 4 oktober 2018 en 12 oktober 2018 en verzoekt om de stukken toe te voegen aan het dossier en om ze te betrekken in het oordeel omtrent het ingediende schorsingsverzoek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er evenwel op dat de debatten in de huidige zaak zijn gesloten op 18 juni 2018 en dat de Raad, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, geen rekening kan houden met stukken die na het sluiten van de debatten worden overgemaakt.

Bovendien dateren alle bijgevoegde stukken van na het treffen van de thans bestreden beslissingen van 21 maart 2018. Er dient dan ook op te worden gewezen dat de Raad in de onderhavige betwisting, overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), optreedt als annulatierechter. Aangezien de rechtsmacht van de Raad te deze dus beperkt is tot een louter wettigheidstoezicht, dient de regelmatigheid van de bestreden beslissingen te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissingen kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De bijkomende stukken, toegestuurd bij faxbericht van 12 oktober 2018, worden derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoeker als volgt:

"1. EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 3 EVRM, schending van art. 5 EVRM, schending van punten 19.4 tot 19.7 en 39 tot 48 van de Europese Detentie richtlijnen

11. Verzoeker vreest dat wanneer hij zal worden uitgewezen (met het oog op een overbrenging voor strafuitvoering) naar Bulgarije, volgende fundamentele mensenrechten zullen worden geschonden:

- i. zijn recht om niet op onmenselijke en vernederende wijze behandeld te worden (zoals gewaarborgd in art. 3 EVRM);*
- ii. zijn recht op een rechtmatige detentie (zoals gewaarborgd in art. 5 EVRM);*
- iii. zijn recht op minimale hygiënische voorzieningen tijdens detentie (zoals bepaald in artikel 19.4 tot 19.7 van de European Prison Rules);*
- iv. zijn recht op minimale gezondheidszorgen tijdens detentie (zoals bepaald in art. 39 tot 48 van de Europese Detentie Richtlijnen).*

12. In het pilootarrest Neshkov en anderen tegen Bulgarije van 27 januari 2015 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) opnieuw - en reeds voor de 3e maal - serieuze schendingen en structurele problemen vastgesteld die het hele gevangenisstelsel in Bulgarije raken.

Daarom heeft het EHRM in dat arrest een deadline van 18 maanden gesteld waarin de Bulgaarse autoriteiten uitgebreide maatregelen moesten nemen om de situatie te veranderen en in overeenstemming te brengen met de vereisten die worden opgelegd in het EVRM. De implementatie van de maatregelen wordt overzien door het Comité van Ministers van de Raad van Europa.

Dit was het derde opeenvolgende pilootarrest tegen Bulgarije en de derde uitspraak van het EHRM die is gerelateerd aan slechte omstandigheden in plaatsen van vrijheidsontneming te Bulgarije..

13. Spijts de door het EHRM gegeven deadline (die verliep in juni 2016) gebeurde fundamenteel niks.

Het Bulgarian Helsinki Committee, (BHC)³ liet in een persbericht van 24 oktober 2016 ("Geweld, ongedierte en overbevolking zet door in Bulgaarse gevangenschappen") weten dat het in een rapport aan het Comité van Ministers van de Raad van Europa heeft meegedeeld dat er geen positieve veranderingen in het Bulgaars penitentiair systeem zijn gevonden.

Blijkens het persbericht van het BHC (stuk 2) was er in de gevangenschappen nog steeds sprake van:

- Geweld en het onvermogen er mee om te gaan*
- Mishandeling door het personeel*
- Extreem geweld door de overbevolking*
- Niet vertrouwelijke medische evaluatie van gevangenen)*
- Geen fatsoenlijk medisch onderzoek (niet meer dan één gesprek)*
- Onhygiënische omstandigheden*
- Ernstig gebrek aan bewegingsvrijheid (volgens de onderzoekers zorgwekkend)*
- Bedden en beddengoed in slechte staat*
- Gebrek aan natuurlijk licht (in cellen zelfs te slecht om te kunnen lezen)*
- Insecten en knaagdieren*
- Onhygiënisch en gebrekkige of totaal niet aanwezige sanitaire voorzieningen*
- Gebrek aan water in badkamers*
- Absoluut gebrek aan privacy tijdens het douchen*

14. De bestreden beslissing stelt dan ook compleet ten onrechte dat "het loutere feit dat hij zijn straf zou moeten uitzitten in zijn land van herkomst geen schending inhoudt van art. 3 EVRM.

De omstandigheden van detentie in Bulgarije zijn algemeen gekend, en werden op internationaal vlak streng veroordeeld, en dit zelfs bij wijze van een pilootarrest van het EHRM.

Een detentie in dergelijke omstandigheden is ontegensprekelijk onrechtmatig (schending van art. 5 EVRM), en maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit (schending van art. 3 EVRM).

15. Louter ondergeschikt en ten overvloede: In de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat verzoeker geen enkel stuk heeft aangebracht "waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden" (sic).

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij in de korte tijdspanne die hij kreeg om de vragenlijst in te vullen - en dan ook nog vanuit de gevangenis - stukken aanbrengt omtrent de detentie-situatie in Bulgarije.

Verzoeker werd evenmin gevraagd om zijn opmerkingen te staven met stukken.

Verzoeker stelde wel - én terecht (zie hoger) - dat hij volgens art. 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid en dat de Bulgaarse gevangenis in slechte staat en gevaarlijk zijn (zie de door verzoeker ingevulde vragenlijst dd. 02.03.2018 bij het administratief dossier).

Het is aan verwerende partij om de stelling van verzoeker dan tegen te spreken, minstens te onderzoeken, wat in casu overduidelijk niet gebeurde (een pilootarrest kan bezwaarlijk de overheidsdienst van verwerende partij ontgaan).

16. Het eerste middel is gegrond en dient tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 3 en 5 EVRM en van de Europese Detentierichtlijnen.

Verzoeker gaat in op de situatie in de gevangenis in Bulgarije. Hij stelt dat niet kan worden gemotiveerd dat het loutere feit dat hij zijn straf zou moeten uitzitten in zijn land van herkomst, geen schending zou inhouden van artikel 3 EVRM. Volgens hem kreeg hij te weinig tijd om stukken bij te brengen bij het invullen van de vragenlijst.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden, in het kader van de aan hem overhandigde vragenlijst, om elementen aan te brengen waardoor hij niet wil terugkeren naar zijn herkomstland.

Verzoeker verklaarde sedert 2007 in België te verblijven. Hij zou een verloofde hebben, D. J., met wie hij in het huwelijk zou willen treden en die hem vaak komt bezoeken in de gevangenis. Zijn moeder zou in Herzele verblijven en met haar zou hij een goede relatie hebben en elke dag contact onderhouden. Al zijn vrienden zouden in België verblijven. Op de vraag waarom hij niet kan terugkeer naar zijn herkomstland, antwoordde hij dat hij al 11 jaar in België verblijft en hij hier wil blijven en werken. Hij zou niet terug kunnen naar Bulgarije, waar hij in de gevangenis zal moeten verblijven. Hij zou een zaak hangende hebben voor het EHRM. Hij voegde toe dat de Bulgaarse gevangenis gevaarlijk zijn en dat hij er niet over de mogelijkheid zou beschikken om vervroegd vrij te komen, in tegenstelling tot in België.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er omtrent zijn verklaring wel degelijk gemotiveerd werd als volgt:

"Betrokkene heeft geen melding gemaakt van een ziekte die hem eventueel zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van origine. Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 2 EVRM het recht heeft op een leven en dat hij geen leven meer heeft in Bulgarije. Het artikel 2 EVRM stelt dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd. Een levenslange opsluiting houdt niet in dat betrokkene zijn recht op leven verliest. Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid. Hij heeft geen stavingsstuk aangebracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Het loutere feit dat hij zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst houdt geen schending van het artikel 3 EVRM in." (eigen markering)

Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel stavingstuk heeft gevoegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk dient te vrezen voor een mensonwaardige behandeling in Bulgarije. Om een schending van artikel 3 EVRM te kunnen weerhouden is nochtans vereist dat de vreemdeling een begin van bewijs aanbrengt, quod non in casu.

Indien verzoeker de mening is toegedaan dat artikel 3 EVRM geschonden wordt door de detentie in Bulgarije, dient hij zich te wenden tot het EHRM die zich daarover dient uit te spreken voor zover hij in Bulgarije de nationale rechtsmiddelen heeft uitgeput. Het subsidiariteitsbeginsel vormt de basis voor de werking van het EHRM. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zou uitspreken over de detentie in Bulgarije, zou zij zelf voormeld subsidiariteitsbeginsel onderuit halen, dat immers impliceert dat verzoeker zich eerst dient te wenden tot de nationale autoriteiten, alvorens zich te wenden tot het EHRM.

De loutere verwijzing naar eerdere veroordelingen door het EHRM, volstaat niet om het bestuur te verhinderen een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod op te leggen. Evenmin volstaat dergelijk arrest om het Europees Verdrag van 13 december 1957 betreffende de uitlevering, waaraan Bulgarije partij is, buiten werking te stellen.

Nu geen begin van bewijs wordt bijgebracht, is een schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 5 EVRM niet voorhanden.

Het eerste middel is niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals ‘Amnesty International’ of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd

door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van de verklaringen van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissingen (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In casu voert de verzoeker aan dat het EHRM in het pilotarrest *Neshkov e.a./Bulgarije* van 27 januari 2015 serieuze schendingen en structurele problemen heeft vastgesteld die het hele gevangenisstelsel in Bulgarije raken. De verzoeker benadrukt dat het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije* al de derde uitspraak is van het EHRM waarin slechte omstandigheden in Bulgaarse gevangnissen werden vastgesteld en dat het EHRM in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije* een deadline van 18 maanden heeft gesteld waarin de Bulgaarse autoriteiten uitgebreide maatregelen moeten nemen om de situatie in overeenstemming te brengen met de vereisten die worden opgelegd door het EVRM. In verwijzing naar een persbericht van het *Bulgarian Helsinki Committee* van 24 oktober 2016 stelt de verzoeker dat er geen positieve veranderingen zijn waar te nemen in het Bulgaarse penitentiair systeem, waar nog steeds sprake is van extreem geweld door overbevolking, een ernstig gebrek aan bewegingsvrijheid, gebrek aan natuurlijk licht, onhygiënische omstandigheden, gebrek aan sanitaire voorzieningen, enz.

De verzoeker betoogt voorts dat hij bij het invullen van de hem verstrekte vragenlijst terecht heeft aangegeven dat hij volgens artikel 3 van het EVRM recht heeft op menselijkheid en dat de Bulgaarse gevangnissen gevaarlijk en in slechte staat zijn. De verzoeker meent dat het dan aan de verweerder was om dit tegen te spreken, minstens om dit te onderzoeken, hetgeen overduidelijk niet gebeurde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 2 maart 2018 inderdaad een vragenlijst heeft ingevuld in het kader van een eventuele beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De vragenlijst werd in het Engels ingevuld, daar de verzoeker aangaf deze taal te kunnen lezen en schrijven. Als antwoord op de vraag 9, waarbij werd gepolst naar de redenen waardoor de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, antwoordde de verzoeker onder meer als volgt: "(...) *Life sentence in Bulgaria is isolate sectie, without rights to have normal walk, normal visit, without any activitates, even is not possible to follow curses, or to study, or go to church. According to art. 3 from E.V.R.M. I have right to humanitarian. Bulgarian prisons are in very bad condition, and very dangerous. (...) Bulgarian prisons are agenst all the Europian Rules, even now Europian Cort have case against them, becouse in that places, human is not able to live and survaive. (...)*" [vrije vertaling: (...) Levenslange opsluiting in Bulgarije gaat door in een isolatie-afdeling, zonder recht op een normale wandeling, zonder recht op normaal bezoek, het is zelfs niet mogelijk om er opleidingen te volgen, noch

om te studeren of naar de kerk te gaan. Overeenkomstig artikel 3 van het EVRM heb ik recht op menselijkheid. Bulgaarse gevangenen zijn in zeer slechte staat en zijn zeer gevaarlijk. Bulgaarse gevangenen schenden alle Europese regels, zelfs het Europees Hof heeft nu een zaak tegen Bulgarije omdat mensen in dergelijke plaatsen (gevangenen) niet kunnen leven en overleven.]

Hoewel de thans bestreden beslissingen op zich geen besluit tot overbrenging in het kader van de EU-transfer van gevangenen uitmaken, merkt de Raad op dat uit de hierboven weergegeven elementen van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de slechte omstandigheden in de Bulgaarse gevangenen heeft aangehaald als een reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren in het kader van een toekomstige beslissing tot verwijdering (zie vragenlijst d.d. 2 maart 2018: “(...) you will receive an order to leave the country (with detention or not) in order to organize your removal to your country of origin (...).”). Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen op impliciete, doch zekere wijze erkend dat de verzoeker in zijn land van herkomst zijn straf verder zal moeten uitzitten. De gemachtigde stelt immers dat “het loutere feit dat (de verzoeker) zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst (...) geen schending van het artikel 3 EVRM in(houdt)”. Het gegeven dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal opgesloten worden in de gevangenis, is dan ook een relevant gegeven waarmee de gemachtigde rekening diende te houden. Bovendien heeft de Raad van State reeds bevestigd dat de gemachtigde reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en niet eerst bij de effectieve verwijdering, een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet onderzoeken (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623).

De Raad wijst er dan ook op dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, *Auad t. Bulgarije*, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, §127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk* §§ 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering t. V.K.*, § 88). Op de bevoegde nationale autoriteiten rust de verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dit wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

De door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen dat een vreemdeling naar zijn land van herkomst dient terug te keren, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Het stond dan ook aan de gemachtigde om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verweerder hieromtrent als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde dat hij volgens artikel 3 EVRM het recht heeft op menselijkheid. Hij heeft geen stavingsstuk aangebracht waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden. Het loutere feit dat hij zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst houdt geen schending van het artikel 3 EVRM in.”

De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bijbehorende inreisverbod van twintig jaar, enig concreet onderzoek heeft gevoerd naar het door de verzoeker naar voor gebrachte risico dat hij in de

Bulgaarse gevangenis aan een behandeling dreigt te worden onderworpen die strijdt met het door artikel 3 van het EVRM beschermde recht op menselijkheid. De verzoeker maakte nochtans uitdrukkelijk melding van de gevaarlijke toestand in de Bulgaarse gevangenissen en van de slechte staat waarin zij verkeren én hij vermeldde tevens dat het Europees Hof hierover reeds een zaak heeft gehad.

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, kon de gemachtigde – mede gelet op de verklaringen van de verzoeker – in deze niet onkundig zijn van de relevante rechtspraak van het EHRM inzake de structurele en zware tekortkomingen in de penitentiaire instellingen in Bulgarije. Dit geldt in het voorliggende geval des te meer aangezien het EHRM in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije* van 27 januari 2015 de bijzondere “*pilot judgement procedure*” heeft toegepast. Een pilotarrest is er met name op gericht om structurele problemen bloot te leggen die aan de basis liggen van repetitieve schendingen die door het Hof werden vastgesteld. Wanneer het Hof verschillende verzoeken ontvangt waaraan eenzelfde oorzaak ten grondslag ligt, dan kan het Hof ervoor opteren om meerdere zaken samen te behandelen onder de prioritaire pilotrechtspraakprocedure. Hierbij stelt het Hof niet enkel in de voorliggende specifieke zaak of zaken welbepaalde schendingen vast, maar identificeert het Hof tevens de onderliggende systeemfout, waarbij aan de lidstaat in kwestie richtlijnen worden gegeven om de structurele problemen aan te pakken. Van een overheid die een verwijderingsmaatregel treft ten aanzien van een Bulgaars onderdaan en die, zoals *in casu*, hierbij ook erkent dat deze onderdaan in Bulgarije zijn (levenslange) gevangenisstraf verder zal moeten uitzitten, kan en moet dan ook worden verwacht dat zij op de hoogte is van het pilotarrest *Neshkov e.a./Bulgarije* van 27 januari 2015 inzake de structurele problemen in het gevangeniswezen in Bulgarije.

De Raad merkt op dat het EHRM, in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije*, heeft vastgesteld dat de slechte detentieomstandigheden in Bulgarije een terugkerend probleem uitmaken, hetgeen sinds 2004 reeds heeft geleid tot 25 vastgestelde schendingen van artikel 3 van het EVRM. In deze zaken, alsook in vier van de zes gevoegde zaken in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije*, heeft het Hof bij verschillende penitentiaire instellingen in Bulgarije terugkerende problemen vastgesteld inzake extreme overbevolking, een gebrek aan leefruimte, ongerechtvaardigde restricties in de toegang tot natuurlijk licht en lucht, gebrekkige hygiëne en gebrek aan privacy en menselijke waardigheid bij het gebruik van sanitaire voorzieningen. Het Hof geeft aan dat het niet om geïsoleerde problemen, maar om een structureel probleem gaat, dat is toe te schrijven aan een slecht functionerend gevangenisstelsel en waardoor gevangenen in strijd met artikel 3 van het EVRM onmenselijk of vernederend werden behandeld tijdens hun gevangenschap, of minstens het risico liepen om aldus te worden behandeld. Het Hof verzocht de Bulgaarse autoriteiten daarom om binnen de achttien maanden gepaste maatregelen te nemen om deze structurele problemen aan te pakken.

Gelet op de aldus door het EHRM vastgestelde systeemfouten in het Bulgaarse gevangeniswezen, en gelet op de verklaringen van de verzoeker omtrent gevaarlijke en ondermaatse gevangenissen in Bulgarije, kwam het de gemachtigde bijgevolg toe om nauwkeurig te onderzoeken of de verwijdering van de verzoeker hem niet zal blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en om elke twijfel hieromtrent weg te nemen. Het spreekt voor zich dat de enkele stelling dat “*het loutere feit dat (de verzoeker) zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst (...) geen schending van het artikel 3 EVRM in(houdt)*”, zonder dat enig onderzoek wordt gevoerd naar de concrete detentieomstandigheden in Bulgarije, niet volstaat.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, kan het de verzoeker niet worden aangerekend dat hij geen begin van bewijs heeft aangebracht betreffende een persoonlijke vrees voor een mensonwaardige behandeling in Bulgarije. De verzoeker heeft immers op duidelijke wijze en voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen gewag gemaakt van een slechte behandeling die alle gevangenen in Bulgarije treft. Ook in het kader van het onderhavige beroep geeft de verzoeker aan dat het EHRM in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije* van 27 januari 2015 heeft vastgesteld dat het hele gevangeniswezen in Bulgarije structurele problemen kent die oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker beroept zich zodoende onmiskenbaar op het feit dat hij behoort tot een welbepaalde groep (met name de gevangenen) die in Bulgarije systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen. In dergelijke omstandigheden eist het EHRM, en dus ook de Raad, niet dat de verzoeker het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Ook het verweer dat de verzoeker zich met zijn grief moet wenden tot het EHRM en dat hij, na zijn overbrenging naar Bulgarije, zich aldaar eerst zal moeten wenden tot de nationale autoriteiten alvorens zich te wenden tot het EHRM, kan niet worden gevolgd. Het gegeven dat de verzoeker zich ook in Bulgarije kan wenden tot de rechter en dat hij zich eveneens kan wenden tot het EHRM, neemt immers niet weg dat op de Belgische autoriteiten de verplichting rust om te onderzoeken of er bij de verwijdering van de verzoeker naar Bulgarije geen reële risico's bestaan op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Bovendien heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in een soortgelijke aangelegenheid reeds geoordeeld dat *“het bestaan van een reëel gevaar dat de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, niet kan (worden) uit(gesloten) op de enkele grond dat die persoon, in de uitvaardigende lidstaat, beschikt over een rechtsmiddel waarmee hij zijn detentieomstandigheden kan betwisten”* (HvJ 25 juli 2018, C- 220/18 PPU, M. L., §118).

De Raad herhaalt dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te onderworpen aan behandelingen die strijden met artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66). Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de gemachtigde nagelaten heeft om op rigoureuze wijze te onderzoeken of er in verzoekers geval een reëel risico bestaat om in zijn land van herkomst, Bulgarije, te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. In het licht van de bevindingen van het EHRM in het arrest *Neshkov e.a./Bulgarije*, kwam het de gemachtigde in het specifieke geval van de verzoeker toe om iedere twijfel weg te nemen in verband met de door de verzoeker naar voor gebrachte slechte behandelingen in Bulgaarse gevangenissen. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde hierin, bij de totstandkoming van de bestreden beslissingen, te kort is geschoten.

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn grief dat de gemachtigde bij zijn beslissingen nagelaten heeft om een rigoureuze onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien in beide bestreden beslissingen, zonder dat daaraan enig concreet onderzoek ten grondslag ligt, wordt gesteld dat *“het loutere feit dat (de verzoeker) zijn straf verder zal moeten uitzitten in zijn land van herkomst geen schending van het artikel 3 EVRM in(houdt)”* en aangezien de tweede bestreden beslissing het *accessorium* vormt van de eerste bestreden beslissing nu hierin uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“de beslissing tot verwijdering van 21.03.2018 (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod”*, leidt deze vaststelling tot de nietigverklaring van beide bestreden beslissingen. Een verder onderzoek van het tweede en het derde middel dringt zich dan ook niet op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2018 tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twintig jaar (bijlage 13sexies), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE